

”PikkuKakkonen”

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYKSEN KOLMAS LEHTI

Hyvät sukulaiset

Vanhan kansan ennusteiden mukaan on tulossa kaunis kesä, ja kesän keskellä heinäkuun viimeisenä päivänä jälleen Kakkosten suvun tapaaminen. Tällä kertaa tapaamispaikaksi valittiin Joensuun Karjalantalo. Joensuu siksi, että suuri osa suvusta vaikuttaa yhä edelleen Itä-Suomessa.. Toki Kakkoset ovat levittäytyneet ympäri Suomea. Tämänhetkisen jäsenrekisterin mukaan edustettuina ovat mm. Rovaniemi, Pori, Tampere, Jyväskylä, Turku, Mikkeli ja suurimmat pääkaupunkiseudun kunnista. Myös ulkomaille on ollut vetoa mm. Pohjois-Amerikkaan, Australiaan ja Kiinaan. Tässä numerossa onkin pari juttua ulkosuomalaisista Kakkosista.

Vuodenvaihteen jäsenkampanjamme onnistui hyvin. Jäsenmaksun maksaneita on tällä hetkellä n. 100. Sukututkimuksia on myös kyselty ja toimitettu runsaasti. Olen saanut myös monia mukavia puhelinsoittoja ja yhteydenottoja. Selvästi sukuasia kiinnostaa. On ollut hauska rupatella sukulaisten kanssa.

Sukututkimus on ”polkenut paikallaan” menneen syksyn ja talven aikana. Sukuyhdistyksen hallitus päättikin kerätä aineistoa sukututkimusta varten. Aineiston keräämisestä on tietoa toisaalla lehdessä.

Tarkoituksena on kerätä kuva-aineistoa suvusta, vanhoja kuvia esi-isistä, asuinpaikoista jne. sekä myös uudempaa materiaalia. Materiaalin voi toimittaa minulle sähköisesti tai kirjeitse, varustettuna tietysti kuvatiedoilla. Voisimme vaikkapa josain sukukokouksessa pitää valokuvanäyttelyä.

Olisi myös mukava saada sukutapaamisimme esiintyjä suvun piiristä. Muusikoita, laulajia, lausujia yms. varmaan löytyy joukostamme, olemmehan Karjalan laulumailta kotoisin. Tulevassa juhlassamme voisi jo aloittaa. Odotan soittoanne. Tämä on haaste: jos joku ilmoittautuu minulle esiintyjäksi, lupaan itse soittaa haitarilla ainakin yhden kappaleen.

Tämä lehti postitetaan lähinnä jäsenmaksun maksaneille, joten toivottavaa olisi, että jakaisitte tietoa kokouksesta ja jäseneksi liittymisestä edelleen. Valitettavasti kaikkien jäsenmaksun maksaneidenkaan osoitteita ei ole tiedossamme.

Otamme mielellämme vastaan ideoitanne ja palautettanne lehden sisällöstä sekä sukuyhdistyksen toiminnasta.

Toivotan kaikille Hyvää Kesää – tapaamme Joensuussa.

Eero
Päätoimittaja

KUTSU

Kakkosten sukuyhdistys ry:n sukukokous

pidetään 31.7.2010 klo 12.00–17.00

Joensuussa Karjalantalolla, Siltakatu 1 (Iloaari)

Ilmoittautuminen 9.7.2010 mennessä Susanna Nevalaiselle,
sähköpostilla susanna.nevalainen@k2.fi
tai puhelimitse 0400 172326.

Ohjelmassa:

- sukukokous • sukututkija tentattavana •
- ruokailu • yllätysohjelmaa •

Ruokailu: Karjalantalons kesäpöytä 28 euroa/henkilö,
alle 12-v. 14 euroa, alle 4-v. ilmaiseksi. Hintaan sisältyvät kotikalja
ja jäävesi. Ruoka maksetaan paikan päällä.

Erikoisruokavaliosta mainittava ilmoittautumisen yhteydessä.
Iltaa varten on varattu Hotelli Kimmelistä tilaa. Omakustantaiseen
iltatilaisuuteen ilmoittautumiset Susanna Nevalaiselle.

SUKUTIETOJEN TÄYDENTÄMINEN

Sukuyhdistyksen hallitus päätti jatkaa sukutietojen keruuta. Sukututkijan käyttö on todella kallista ja työtä on paljon. Hallitus ehdottaakin, että ne joiden tietoja ei ole vielä nykyisessä tutkimuksessa tai joiden tiedot ovat puutteellisia, täyttäisivät oheisen lomakkeen. Sukututkija kokoaa tiedot tämän jälkeen yhteen.

1900-luku on tietojen saannin kannalta vaikea, koska niitä täytyy, elleivät sukulaiset itse ilmoita, viime kädessä kysyä joko seurakunnasta tai maistraatista erikseen. Vain sata vuotta vanhempaa mikrofilmattua aineistoa voi kaukolainata tai lukea internetin kautta.

Kyselylomakkeeseen pyydetään myös täyttämään vanhempien ja isovanhempien tiedot. Tämä helpottaa perhetietojen kokoamista ja yhdistämistä jo tiedossa olevaan aineistoon.

Lomakkeen voi palauttaa kesän sukukokouksessa tai sähköpostilla Eero.kakkonen@elisanet.fi tai postitse osoitteella *Eero Kakkonen, Kuusmiehentie 28 D 9, 00670 Helsinki*. Eero toimittaa tiedot edelleen sukututkijalle.

Mikäli joku olisi kiinnostunut jatkossa kirjaamaan sukutietoja, sukututkija Matti J. Kankaanpää antaa koulutuksen tähän vapaaehtoistehtävään.

Toimitus haastatteli sukuyhdistyksen puheenjohtajaa Kyösti Kakkosta

Taide ja minä

Viimeisen 10 vuoden aikana minulla on ollut varmaan noin 30 näyttelyä eri museoissa, kuten Espoon Emmassa, Helsingin Designmuseossa, Arabianmuseossa, Retretissä jne. Retretissäkin eri teemoilla erilaisia näyttelyjä on ollut seitsemänä eri vuotena. Museonäyttelyt, joissa olen ollut mukana, ovat tukeutuneet poikkeuksellisesti ainoastaan minun kokoelmiini. Normaalistihan näyttelyssä käytetään eri museoiden ja eri keräilijöiden kokoelmia.

Mistä sait kipinän juuri tällaiseen harrastukseen ja milloin sen aloitit?

Designkeräilyharrastuksen (keramiikka ja lasi) olen aloittanut 80-luvun loppupuolella, kiitos valistuneen ystäväpiirini. Tuolloin ystäväni tohtori Harri Kalha kertoi minulle kansainvälisten keräilijöiden keräävän 20-luvun töitä ja suomalaiset olivat siinä tuolloin maailman parhaita. Harri kertoi, jos tuolloin alkaisin kerätä 30-lukua, olisin 10 vuotta edellä. Hänen arvionsa osoittautui enemmän kuin oikeaksi. Tällä hetkellä suomalainen design on kansainvälisesti hyvin arvostettua ja kysyttyä.

Keräilyharrastuksestani voi kiittää omaa mielenkiintoani taiteeseen ja myöskin edesmenneen vaimoni Ulla Kakkosen tukea. Suomalaiset designtaiteilijat ammensivat luomisvoimansa Suomen luonnosta ja ehkä juuri tuo luonnon pelkistetty muotokieli te-

kee suomalaisesta designtaiteesta niin mielenkiintoista.

Keräätkö jotain tiettyä ”sarjaa” tai tiettyjen taiteilijoiden teoksia?

Designkeräilyni fokuksessa ovat erityisesti 30–50-luvulla kansainvälisesti menestyneet suomalaiset taiteilijat, kuten lasissa T. Pirkkala, T. Sarpaneva, G. Nyman, K. Frank jne. ja keramiikassa T. Muona, K. Salmenhaara, M. Shilkin, R. Bryk, F. Kjellberg jne. sekä joukko muita taiteilijoita. Nykyisistä designtaiteilijoista arvostan erityisesti lasissa V. Varrelaa, O. Toikkaa, M. Saloa ja H. Koskista. Ja keramiikasta täytyy tuoda esille K. Riska ja K. Tuomainen-Niittyä. Olen keskittynyt omasta ja asiantuntijoideni mielestä suomalaisen designosaamisen parhaimmiston. Tosin kokoelmani alkaa suomalaisen keramiikkataiteen isän, 1800-luvun taitteen Finnsin töistä.

Mikä on mieleisin teos?

Ehkä mieleeni eniten vaikuttavin on yksi ensimmäinen hankinnoistani, Toini Muonan Milanon Triannalen voittotyö; keraaminen, turkoosivärinen pullo.

Missä näyttelyissä teoksesi ovat esillä seuraavaksi?

Tänäkin vuonna töitani on esillä Retretin näyttelyssä ja jotakin Helsingin Designmu-

Kari Santala/Kuvaryhmä/SKOY

seossa. Vuoden kuluttua Suomen Lasimuseon Frankin juhlanäyttely tullaan rakentamaan pitkälti minun kokoelmani pohjalta.

Miten suoritat teosten hankinnat?

Olen erittäin hyvin kontaktoitunut ja teosten hankinnassa käytän lukuisia eri lähteitä, gallerioita ja kauppiaita sekä yksityisiä tahoja.

Mitä tämä harrastus sinulle merkitsee?

Designharrastus on minulle ”sydämen ja sielun” asia. Tähän harrastukseen käytän viikottain aikaa. Seuraan aikaani, luen paljon aiheeseen liittyvää kirjallisuutta ja käyn

asiantuntijoiden kanssa keskusteluja. Minulle tarjotaan aktiivisesti koko ajan uusia töitä. Minulla ei ole elämää ilman designharrastusta. Se on antanut myöskin paljon inhimillistä vastapainoa vaativalle toimitusjohtajan työlleni.

Mitä muuta harrastat?

Olen moniottelija, tosin ajasta on aina puuttetta. Talvella hiihdän ja kesällä pelaan golfia. Syksyllä käyn pari kertaa vuodessa jänis- tai hirvijahdissa. Kalastus ja veneilykin kuuluvat kerran kesässä tehtäviin asioihin. Harrastan myös laajasti muuta taidetta, ballettia ja oopperaa. Opiskeluaikana pelasin shakkia.

Tätini Helmi Suikin, s. Kakkosen, ja perheensä tarina

Maailmassa asuu lähes 1,3 miljoonaa ulkosuomalaista. Kanadassa heitä on noin 114 000. Jotkut heistä lähtivät väliaikaisesti, ja toiset lähtivät viettämään loppuelämänsä kauas kotimaastaan.

Aavan meren tuolle puolen

Vuonna 1951 *August Suikin* kolmihenkinen karjalaisperhe: isä *August*, äiti *Helmi* ja poika *Kalle* lähtivät siirtolaisiksi Kanadaan. Perheen äiti oli Alalammin Vaaran *Paavo* ja *Maria Kakkosen* tytär. Kuulumme Ruskealan Otrakkalan Kakkosten sukuhaaraan. August Suikin perheen kotipaikka sijaitsi puolestaan Suikin kylässä Nuijamaalla.

Nuoren perheen tie kävi evakkoon kuten

Suikin perhe isä August äiti Helmi os, Kakkonen ja poika Kalle Tukholmassa matkalla Kanadaan.

kaikkien muidenkin, joiden kotiseudut jäivät sodan jälkeen Neuvostoliitolle. Perheen uusi maatila Riihimäellä ei tarjonnut kovin lupaavia tulevaisuuden näkymiä. Niinpä August ja Helmi harkitsivat paremman tulevaisuuden toivossa siirtolaisiksi lähtemistä. Kohdemaaksi valikoitui Kanada. Matkaa tehtiin laivalla, lentäen ja junalla.

Välilaskupaikkana Sointula

Määränpäänä oli vuonna 1900 perustettu kommuuni Sointula. Siellä puhuttiin vielä suomea. Näin se oli hyvä paikka suomalais-siirtolaisille aloittaa elämää uudella manteelella.

– Kotimaan jättäminen oli vaikea päätös vanhemmilleni, Kalle kertoo. – He olivat kuitenkin valmiita johonkin uuteen.

Nauramme yhdessä maatilan myynnistä saatujen rahojen siirtoa Kanadaan. Rahanvaihtorajoitusten aikana tehtävä oli vaikea. Oikein tai väärin, ongelma ratkesi vaihtamalla Suomen markat dollareiksi mustassa pörssissä. Varsinainen rahojen kuljetus toimi siten, että Helmi-tädilläni oli hyvin pehmustetut sukat jalassaan lentomatkalla Halifaxiin.

– Olimme Sointulassa vain noin vuoden. Työtä riitti kylliksi Vancouverin saaren sahayrityksissä. Työ oli rankkaa, mutta suomalaisella sisulla siellä painettiin pitkiä työpäiviä. Iltaisin opiskeltiin vielä englantia. Näin Kalle muistaa vanhempiensa kertoneen.

Jälleen omalle farmille

Kun August ja Helmi olivat saaneet päätehtyksi, mikä Kanadan osa olisi heille sopivin

pysyväksi kotipaikaksi, he päätyivät hankki-
maan farmin Etelä-Ontariosta.

– Ontario tarjosi suotuisat olosuhteet
maataloudelle. 60 hehtaarin tila ei ollut suu-
ren suuri niissä oloissa, mutta erikoistumal-
la tomaattien, kurkkujen ja papujen kasva-
tukseen, se antoi elannon pienelle perheelle.
Ja kun navetassa oli lisäksi lehmiä, sikoja ja
kanoja, maatila oli lähes omavarainen.

Kalle miettii nyt, että eläminen maassa, jossa
oli erilaiset tavat ja vieras kieli, oli varmas-
ti jokseenkin haastavaa. Synnyinseutujen
kaipuussa vanhaa kotimaata koskevia tieto-
ja saatiin kuitenkin Vapaa Sana -lehden väli-
tyksellä. Tietenkin yhteyksiä pidettiin myös
kirjeitse.

Serkkuni sanoo sopeutuneensa vanhem-
piaan nopeammin uuteen ympäristöön.
Siinä auttoi paitsi nuori ikä myös englan-
ninkielinen koulu.

– Tosin tunsin itseni aina vähän ulko-
maalaiseksi ja juurettomaksi. Lasta, jol-
la oli oudolta kuulostava nimi, kiusoiteltiin
alaluokilla. Opettaja yritti auttaa parhaansa
mukaan. Hän muutti nimenikin Charlesiksi;
siitä muotoutui sitten helposti nykyisinkin
käytössä oleva kutsumanimi Chuck, Kalle
kertoo.

Keksijäksi ja yrittäjäksi

– Vaikka kasvoin maalla, farmariksi ryh-
tyminen ei kiinnostanut minua. Olin näh-
nyt vanhempieni pitkät ja työntäyteiset päi-
vät maatilalla. Samaa raadantaa en halunnut
itselleni.

– Pärjäsin hyvin koulussa. High schoo-
lin lopetettuani muutimme koko perhe lä-
heiseen Kingstonin kaupunkiin, missä kävin
lukion. Isä meni taas vieraalle töihin, ja äiti
tarjosi vuokrahuoneita opiskelijoille kau-
punkitalostamme. Näin jatkoimme vielä yh-
dessä asuen.

– Sitten tuli kohdallani aika tehdä ratkai-
su, mitä lähtisin opiskelemaan. Valitsin koti-
kaupunkini yliopiston. Pääaineeni oli sähkö-

***Penny ja Chuck(Kalle) Suikki talvikodis-
saan Floridan Port Charlottessa.***

tekniikka. Se oli mielenkiintoista ja vei mu-
kanaan. Tykkäsin tehdä pieniä ”keksintöjä”
jo opiskeluaikana. Näytti siltä, että tästä voi-
si tulla minulle elämänura, Kalle Suikki ku-
vailee ammatinvalintaansa.

– Rupesin 1970-luvun alussa juuri val-
mistuneena diplomi-insinööriä yrittäjäksi,
serkkuni kauhistelee silloista rohkeuttaan.

– Firmani (Ballantec Systems Inc.) val-
misti erilaisia elektronisia järjestelmiä, joil-
la pystyttiin vähentämään isojen kiinteis-
töjen energiankulutusta. Aika oli otollinen
tällaiselle toiminnalle, sillä Kanadassakin
tapahtui voimakas energian hintojen nou-
su. Yritykseni laajeni nopeasti. Taoin rau-
taa niin kauan kuin se oli kuumaa! Lopulta
myin rahasamponi yhdysvaltalaiselle suur-
yritykselle ja jäin eläkkeelle hyvin varhain,
muistelee 44-vuotiaana eläköitynyt puurtaja
nyt Floridan talvikodissaan.

Montrealin yliopistossa serkkuni suo-
ritti työn ohessa myös MBA -tutkinnon, ja
valjaista vapaana mieli teki vielä lisäopin-
toihin; fysiikan maisteriksi hän valmistui
Toronton yliopistosta.

Sijoitustoimintaa ja matkailua

– Kiinteistösjoiutus tuottaa hyvin tälläkin hetkellä. Siksi se kiinnostaa. Olemme saaneet nyt vapaina vuosina matkustella paljon yhdessä vaimoni Pennyn kanssa. Mantereista on käymättä enää Etelämanner. Serkkuni varsinainen koti sijaitsee Toronton Stouffvillessä. Toronton alueella asuvat myös lapset *Marcus* ja *Laurie* sekä lastenlapset *Nathan*, *Jordan* ja *Ryan*. Talvet Kalle ja Penny ovat viettäneet jo yli 20 vuoden ajan Port Charlottessa Floridassa. Sinne suuntautui tämänkertainen serkkuvierailunikin tammi-helmikuun taitteessa 2010.

Suomen serkuille krokotiilejä ja muita nähtävyyksiä

Kalle oli tehnyt minulle ja matkakaverina olleelle Eero-veljelleni tiukkaan aikataulutetun 10 päivän ohjelman. Hän kuljetti meitä ympäriinsä mitä erilaisimmissa kohteissa. Pyöräilimme Miami Beachilla, kävimme Pikku-Havannassa, ihailimme mereltä kuuluisuuksien kakkosasuntoja, cruissailimme kanooteilla suoramejoella krokotiilien keskellä ja kävimme tietenkin alueen must-paikoissa. Lisäksi vietimme pitkiä päivällisiä eri cuisineja edustavissa ravintoloissa paikallisista herkuista nauttien ja jutellen elämänmenosta siellä ja täällä koti-Suomessa.

Kanada – hyvä maa asua ja elää

Serkkuni kertoo, että kaiken kaikkiaan hän on hyvin tyytyväinen siihen, että vanhempansa valitsivat Kanadan uudeksi koti-maakseen.

– Floridassa olemme talvet lämmön vuoksi, Kalle sanoo.

– Yhdysvalloissa ihmiset ovat erilaisia kuin kotona Kanadassa. Täälläkin ollaan kyllä pintaystävällisiä, mutta syvemmälle menevää ystävyyttä täällä on vaikeampaa luoda kuin siellä pohjoisessa, mies tarinoi. Vaimo Penny on ehdottomasti samaa mieltä.

Pian Suikin perheellä on Floridassa talvikodin muutto läheiseen, muurien ympäröimään kanadalaisten seniorikansalaisten asuin- ja harrasteyhteisöön (Maple Leaf Golf & Country Club, A Resident Owned Community, kotisivut: www.mapleleafgcc.net). Siellä on omassa talossa oma rauha, mutta kuitenkin kaikki lähellä: golfkenttä, uima-altaat, ravintolat ja tietenkin sauna, jonka kyllä ääntävät siellä soonaksi. Ja ennen kaikkea yhteisö on turvallinen, vartioitu ympäri vuorokauden sekä tallentavin kameroin että aseistetuin vartijoin! Sellainen on nyky-Amerikan meno.

Synnyinmaa ei unohdu

Ei Suomikaan ole kuitenkaan unohtunut Kanadan kansalaisuuden aikanaan saaneelta serkkupojalta. – Suomessa mie olen syntynyt ja vanhemmat myös, joten kai mie enemmän suomalainen olen, Kalle pohtii.

Kalle on käynyt useita kertoja Suomessa, Penny ja lapset yhden kerran muutama vuosi sitten. August ja Helmi kävivät vain kerran Suomessa Kanadaan muuttonsa jälkeen. Heidän viimeinen leposijansa on Toronton lähellä Cobourgin hautausmaalla. Itselleni tämä oli kolmas sukulaismatka ja ylipäänsä viides matka Suuren veden taakse. Aika näyttää, miten vierailut jatkuvat. Kalle toivoo, että pääsisi vielä tuomaan lapsenlapsensa tutustumiskäynnille Grandpan synnyinmaahan.

Olisi tietenkin hauska sattuma, jos Kalle-serkun seuraava Suomen matka osuisi jonnain vuonna Kakkosten sukuyhdistyksen kesätapaamisen ajankohtaan. Silloin tämä perheensä ainoa lapsi voisi tavata paljon muitakin äitinsä puolen sukulaisia.

Pentti Kakkonen

eläkeläisrovasti
Hyvinkää

Kiinalaista elämää

Perinteinen ja moderni Kiina

Kun olin pikkuinen tyttö, en osannut aavistaa, että joskus asuisin ulkomailla. Kaukaisten maiden olemassaolosta tiesin kyllä. Iltaisin kuuntelimme isän kanssa ulkomaisia radioasemia. Isä merkitsi kaikki ”nappamansa” asemat suureen maailmankarttaan nuppineuloilla. Nurmeksesta käsin katsottuna nuo vieraat maat eivät näyttäneet kartalla kovinkaan kaukaisilta paikoilta. Mutta kun körötelimme Kupla-Volkkarilla Helsinkiin, niin sain aavistuksen siitä, että kauas voi olla pitkä matka!

Muutimme Kiinaan vuoden 2007 alussa. Meidät toi tänne mieheni työ. Asetuimme asumaan kauniiseen Suzhoun kaupunkiin, joka sijaitsee noin 80 kilometriä Shanghaista länteen. Vaikka olin lukenut paljon nyky-

Kiinasta ja kiinalaisista, nähnyt televisio-ohjelmia ja kuullut tarinoita, elin Kiinaan muuttaessani hieman romanttisten mielikuvien vallassa. Luulin, että muutan maahan, jossa kaikissa taloissa on kippurakatot, ihmiset käyttävät pitkiä tunikoita, miehillä heiluu letti takaraivolla ja naiset sipsuttelevat siroissa kukkaleningeissä. Toisissa ajatuksissani taasen suuret Mao-pukuiset pyöräilijäjoukot kansoittivat tiet, marssilaulut soivat ja punaliput liehuivat.

Minua vaivasivat myös jotkut arkihuolet: onko kauppoissa maitoa kahviin? Entä onko sokeripaloja? Vehnäjauhoja? Hiivaa? Mah-taakohan kiinalaisessa vihanneskaupassa olla perunoita. Ja niin edelleen. Mutta sekä mielikuvani että epäilyni osoittautuivat tur-

hiksi. Suzhou on varsin moderni kaupunki, eikä maailmassa näytä olevan sitä tuotetta, jota kiinalainen ei keksisi laittaa myytäväksi. Toisaalta perinteetkin ovat arvossaan. Kiinalaiset osaavat taitavasti käyttää hyväkseen omia traditioitaan esimerkiksi arkkitehtuurissa ja taiteessa. Lisäksi monia merkittäviä historiallisia kohteita kunnostetaan ja suojellaan jälkipolvien käyttöön.

Arkielämää

Asumme uudehkossa kaupunginosassa isolla, kerrostalojen täyttämällä alueella. Naapureita on noin 10 000 ja he ovat pääasiassa kiinalaisia. Perinteiseen kiinalaiseen tapaan asuinaluettamme reunustaa vankka aita ja jokaisella portilla istuu vahti. He päättävät, kuka saa tulla sisään tai ajaa portista ulos. Aamuisin on vilskettä suuntaan ja toiseen ja aamutoimet alueellamme alkavatkin jo varhain. Vihanneskauppias availee liikkeensä ovia, samaten ruokakauppias. Lapsia vietään päiväkotiin ja vanhemmat kiiruhtavat töihin. Autoilevia töihin lähtijöitä on melkein yhtä paljon kuin pienessä suomalaiskaupungissa.

Portilla on myös sisään tulevaa liikennet-

tä, eli töihin tulevia naisia, jotka ajelevat sähkömopoillaan. He ovat kotiapulaisia ja heitä kutsutaan ayieiksi. Lähes jokainen paremmin toimeentuleva kiinalaisperhe käyttää kotiapua. Ayit siivoavat, laittavat ruokaa, pesevät pyykkiä ja hoitavat lapsia. Meilläkin käy sellainen muutaman kerran viikossa. Kiinnassa on mahdollisuus käyttää muitakin palveluita edullisen hintatason vuoksi: voi kiillotuttaa kenkiänsä ja parsituttaa vaateitansa. Voi käydä hierojalla tai pesettämässä parturissa hiuksensa. Ja jos jokin kodinkone menee rikki, tullaan se yleensä korjaamaan suoraan kotiin. Kiinalaiset ovatkin varsin palvelusaltista kansaa.

Kaikenlaiset arjen ongelmatilanteet sujuisivatkin jouhevasti, jos olisi kielitaitoa. Kiinan kieli on kuitenkin melko vaikea oppia. Yksinkertaisen puhekielen oppii melko nopeasti. Sen avulla voi opastaa taksinkuljettajaa tai asioida kaupassa. Sen sijaan kirjoittaminen ja lukeminen on melkein mahdottomuus. Jos tahtois lukea sanomalehteä, tulisi hallita vähintään 800 merkkiä! Luku-aidottomuus tuottaakin joskus ylitsepääsemättömiä ongelmia esimerkiksi ravintoloissa. Jos ruokalista on kirjoitettu vain kiinaksi, pitää käyttää muita konsteja. Tällöin voi

katsella, mitä muisa pöydissä syödään ja näyttää tarjoilijalle, mitä haluaa tilata. Jotkut ovat menneet aivan keittiöön saakka ja osoitelleet sitten kokille sopivaksi katsomiaan ruokalajeja. Isoissa kaupungeissa on kuitenkin paljon ravintoloita, joissa on kuvallinen lista. Se auttaa hieman. Siitäkin huolimatta on joskus tullut tilattua vatsalaukkua tai

paistettuja kanannahkoja! Kielitaidoton selviää arkisista ongelmista parhaiten hyvällä ja kunnioittavalla asenteella, sillä kiinalaiset ovat ystävällisiä, mukavia ja auttavaisia. He ovat kiinnostuneita ulkomaalaisista ja tulevat herkästi juttelemaan, jos vain löytyy sopiva yhteinen kieli.

Tulevaisuuden haasteita

Toki Kiinassa asumisessa on myös todellisia ongelmia. Toisinaan ilmanlaatu isoissa kaupungeissa on heikko, eikä aina tiedä, mitä tulee syöneeksi, sillä vihanneksia kasvatetaan lähestulkoon suurten teiden penke-reitä myöten. Myös rakentamisessa, sisustamisessa ja huonekaluissa käytetyt materiaalit voivat olla eurooppalaisen mittapuun mukaan arveluttavia. Sisäilmassa pilaa ajoittain myös homehtuminen. Se taasen johtuu siitä, että Jangtze-joen eteläpuolella ei ole tapana lämmittää, vaikka ulkolämpötila laskee talvella nollan tienoille. Ilma on myös huomattavasti kosteampaa kuin Suomessa. Valtava kosteus ja ilmansaasteet saavat myös kesäilman tuntumaan joskus raskaalta ja painostavalta hengittää.

Myös kiinalainen liikennekulttuuri hirvittää. Aluksi minulle tuotti vaikeuksia jopa kadun ylittäminen, sillä oikealle voi aina kääntyä punaisen palaessa. Lisäksi jalankulkijat, mopoilijat ja pyöräilijät eivät juuri piittaa säännöistä. Liikenteessä ensin menee se, joka ehtii! Toisaalta liikenne myös joustaa ja jokainen väistelee jokaista. Tästä syystä tietä ylittäessä tuleekin liikkua tasaista vauhtia. Näin muilla liikkujilla on mahdollisuus päättää, ohittavatko he sinut etu- vai takapuolelta. Ei siis sovi ryntäillä! Ympäristö- ja liikenneongelmat ovatkin kohteita, joihin kiinalaiset tulenivat kiinnittämään melkoisesti huomiota tulevaisuudessa. Toukokuussa avattava Shanghaiin maailmannäyttely onkin valinnut motoksensa ”Parempi elämä, parempi kaupunki”, jolla viitataan pyrki-

Maarit Knuutila os. Kakkonen vasemmalta ja Eine Kakkonen oikealla.

mistä kohti aiempaa parempaan elämänlaatuun nopeasti teollistuvassa ja kaupungistuvassa Kiinassa.

Lopuksi

Pian ovat neljä elämäni mielenkiintoisinta vuotta takana. Olen saanut oppia paljon eräästä maailman vanhimmista ja hienoimmista kulttuureista. Kiinalaisten myötä olen oppinut myös jotain itsestäni. Minusta on tullut kärsivällisempi, joustavampi ja avarakatseisempi. Kun sitten kotona katseen maailmankarttaa, ei Kiina enää olekaan vain kaukainen paikka paperilla, vaan sen sijaan mukavien muistojen tyyssija. Ja toivon mukaan myös elinikäinen kiinnostukseni kohde.

Maarit Knuutila
(o.s. Kakkonen)

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYS

Hallitus Kyösti Kakkonen, puheenjohtaja
kyosti.kakkonen@tokmanni.fi

Eero Kakkonen, sihteeri ja jäsenasiat
puhelin 0400 679 328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Jani Kakkonen, talous
puhelin 045 636 1230
jani.kakkonen@alfaroc.fi

Anu Kakkonen
anu.kakkonen@luukku.com

Airi Holopainen
puhelin 050 436 4466
airi.holopainen@jns.fi

Toivo Kakkonen
Talluksentie 8 B 10, 82600 Tohmajärvi
puh. 040 412 9447

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Kuusmiehentie 28 D 9, 00670 Helsinki
puhelin 0400 679 328, eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen	20 eur/v, lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili	Nordea 104035-363472

*Sinä olet meri
syvä ja peloittava tuulen tullessa,
tyyni ja lämmin ennen tuulta.*

*Sinussa asuu tuuli....
ennen, nyt ja jälkeen.*

Hellevi Kakkonen-Virkki